

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: środa, 09, sierpień 2023 22:43

Katarzyna Liszka-Michałka

Odśloni: 1188

Decyzja o dopuszczalnym poziomie hałasu wydana w trybie art. 115a ust. 1 ustawy - Prawo ochrony środowiska stanowi zewnętrzny akt administracyjny, w którym określa się dopuszczalny poziom hałasu i we wskazanych sytuacjach określa dodatkowe obowiązki dla zakładu emitującego hałas.

Ustawodawca określił dla decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu elementy obligatoryjne (art. 115a ust. 3 i elementy fakultatywne (art. 115a ust. 4), które nie stanowią katalogu zamkniętego, na co wskazuje użyty przez ustawodawcę zwrot "w szczególności". Decyzja taka powinna zatem spełniać wszelkie wymogi określone w art. 107 § 1 k.p.a.

Obowiązki określone w art. 115a ustawy - Prawo ochrony środowiska zmierzają do utrzymania poziomu hałasu poniżej dopuszczalnego lub co najmniej na tym poziomie albo zmniejszenia jego poziomu do dopuszczalnego, jeżeli nie jest dotrzymywany w myśl art. 112. Nie ma przy tym znaczenia o jaką wielkość normy hałasowe zostały przekroczone, ponieważ nawet niewielkie przekroczenie norm skutkuje koniecznością ustalenia dopuszczalnego poziomu hałasu dla pory dnia i dla pory nocy.

Dopuszczalne poziomy hałasu ze względu na rodzaj terenu, na którym emitowany jest hałas określa załącznik do powołanego w części sprawozdawczej Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. Zgodnie z art. 113 ust. 2 ustawy - Prawo ochrony środowiska w rozporządzeniu wymienia się dopuszczalne poziomy hałasu określone wskaźnikami hałasu dla rodzajów terenów przeznaczonych odpowiednio: pod zabudowę mieszkaniową, pod szpitale i domy opieki społecznej, pod budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, na cele uzdrowiskowe, na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, na cele mieszkaniowo-usługowe.

W razie braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ocena, czy teren należy do rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo ochrony środowiska, właściwe organy dokonują na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania tego i sąsiednich terenów w myśl art. 115.

Odniesienie powyższych wymogów do stanu sprawy rozpatrywanej przez doprowadziło sąd do wniosku, że zarzuty skargi (zakładu) są w pełni zasadne. W postępowaniu prowadzonym przez organy obu instancji nie został bowiem wyjaśniony stan faktyczny w takim zakresie jaki jest konieczny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Po pierwsze organ nie wykazał i nie uzasadnił swojego stanowisko co do rodzaju terenów objętych ochroną. Po drugie zupełnie pominięto argument skarżącego, że zainstalował on ekrany wygłuszające. Choć w decyzji Kolegium jest na ten temat wzmianka, nie rozważono czy zainstalowanie tych ekranów nie powoduje konieczności dokonania ponownego pomiaru natężenia hałasu, w szczególności w odniesieniu do hałasu oddziaływującego na nieruchomość. Dodatkowo zarówno decyzja organu I instancji, jak i decyzja Kolegium nie zawierała wyjaśnienia na jakich ustaleniach oparto rozstrzygnięcie dotyczące dobowego i sezonowego rozkładu czasu pracy źródeł hałasu. W orzecznictwie przyjmuje się konieczność uzasadnienia w decyzji określenia rozkładu czasu dla poszczególnych źródeł hałasu, podkreślając, że właśnie dlatego, że jest to element fakultatywny, a więc zależny od uznania organu, wymagane jest rzeczowe i staranne wyjaśnienie przyjętego rozkładu czasu.

W związku z powyższym WSA uchylił decyzje obu instancji.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 15 maja 2019 r. II SA/Go 149/19.

Konieczność uzasadnienia w decyzji określenia rozkładu czasu dla poszczególnych źródeł hałasu - wyrok WSA

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: środa, 09, sierpień 2023 22:43

Katarzyna Liszka-Michałka

Odsłony: 1188

Źródło: [CBOSA](#)